

Otthon

Kovács R. Andrea

IRODALOM

Dolgozom. És amikor dolgozom, zenét hallgatok. A fantasyhez etnót és folkrockot, a sci-fihez ambient-t, a romantikushoz blues-t és heavy metált. Most épp krimit szerkesztek, és a krimihez techno dukál. Meg trance és dancefloor. Szorgalmasan kopogok a billentyűzeten, formálom a szöveget, megjegyzésbuborékokat írok, igeidőket egyeztetek, a szétcsúszó fókuszot próbálom megragadni. A félliteres bögrémben meleg a tea, a teában lágy és édes a méz. Belekortyolok, eldöntöm, hogy a szana meg szét ugráló nézőpontokat a végére hagyom... aztán a jelenem felszívódik a múltamban, és szilánkokra török. A zene egyetlen pillanat alatt helyez át térben és időben.

Hazafelé igyekszem a hatalmas ke-rekek súlya alatt sebesre tört aszfaltúton; a lovasszekerek és traktorok földet is hordtak rá. A novemberi esőben szétázott göröngyök ritmusra cuppannak talpam alatt. MP3-lejátszóról Gigi D'Agostino dübörög a fülemben. A The Riddle ütemére lépkedek.

Az égen ólomhasú felhők vonulnak tekintélyes lassúsággal, elázott kabátom gallérja jég hidegen feszül sebzett nyakamnak. Mélyen beszívom a levegőt. Órák óta először vagyok rá képes. Füstszagot hoz az alkonyat szele, kutyák ugatnak, amerre elhaladok. Csupaszz villanykörte kel életre egy

verandán, függöny lebben az ablakban. Kezem ökölbe zsibbad. Haladok tovább az úttest közepén. Hadd lássa csak mindenki. Holnapra amúgy is velem lesz tele a falu. Nincs veszténivalóm. Már nincs.

A kanyarban lerontott tetejű ház áll. Valaha laktak is benne. A falubeliek úgy mondják, az öregek. A fiataloknak nem kell se a ház, se a föld. A földet bérbe szántatják, mert ha kihajt a parlagfű, nagy lesz a büntetés. De a ház... a házról leverették a betonkoszorút, hogy senki se tudjon beköltözni. Eladni nem tudják az örökösök, beköltözni nem akarnak... az isten háta mögé, a pusztá közepére, a lassan sivataggá sorvadó Homokhátság nyári aszályok sújtotta dűlőire. Az elhagyott, koronájától megfosztott ház méltóságteljes magánya szíven üt. Mulandóságában is állandóbb, mint a házasságom, és valóságosabb, mint a biztonságomba vetett hitem. Itt áll majd' egy évszázada, és itt lesz, míg az utolsó tégláig szét nem lopják.

Farzsebem felé mozdul kezem. A pakli cigit keresem, hogy keserűvel üssem el a sósat. Kirántom, leesik, érte hajolok, mielőtt a sáros víz eláztatná. Próbálom felnyitni a cigisdoboz tetejét, de jeges a kezem. Jég ég minden porcikámban. Küszködöm. Az öngyújtó apró lángját elfújja a szél harmadszorra is. Isten, ha mástól nem

is, önmagamtól próbál megóvni, de az ördög mindig velem van; negyedjére felparázslík a cigaretta vége. Mohón szívom, gyors slukkok egymás után. Megindulok újra. Taposom az aszfaltmorzsás, vékony sarat, átnedvesedett zoknimban dideregnek a lábujjaim, a kavicsokra pengét fagyaszt a hideg. Még húsz perc, mire hazaérek, csak addig kell kibírnom.

Vizes a hajam, az arcom, a kezem. A papír gyorsan elázik; az eső kivégzi a staubot, elveszi tőlem, megfoszt a kaspaszkodómtól. Az elázott cigarettától bűdös a kezem, és gyűlölöm minden pillanatát annak, ahogy a következő szálért nyúlok, de ez tart most életben. Gépies, fegyelmezett mozdulatok. A rituálé. Meggyújt, leszív, benntart, kifúj, ismét. Ennek van kerete, ennek van jelene, ennek van értelme, ez teszi egyik lábam a másik elé, ez juttat a következő kanyarig. A kanyarig, ahonnan már látom a házunkat.

A mi házunk a főutcán áll. Épp azon a sarkon, ahol évtizedek alatt lassan összenőtt a két kistelepülés. Mindössze egyetlen főutca, néhány görbe mellékutca és alig párszáz lélek, de van óvoda, iskola és orvosi rendelő. Közösségi ház, két kisbolt és három kocsmá. Az egyikben dolgozom.

Dolgoztam.

Azt se tudom, van-e még munkám.

Nem ide születtem, és nem is maradok soká. Érzem. Tudom. Épp most fordul velem a világ, pont akkorát, hogy kizuhanjak belőle és széttörjek, mint egy legótorony. Az ezredforduló ismeretlen fogalom itt, ahol a nő dolga férjet és családot vezetni – bölcsőtől bölcsőig, sírtól sírig. Ahol az elvált nő a vágy és sértett bosszú használati tárgya, szabad préda az örök vadásziidény-

ben. Ahol a közösség csupán egyetlen mantrát ismer: minek ment oda.

Csillapodik az eső, ez a staub már kitart végig, és én is célegyenesbe kerülök. Már csak pár ház, és hazaérek. A kapuban ujjaimmal szedem rendbe nedves, csapzott hajam, kabátom összegombolom tépett ingem felett. Ronccsá tett önmagam azzá az anyává kényszerítem, akit odabent három kisfiú vár.

Hálás vagyok az esőért. Nem kell sokáig magyarázkodnom, amikor belépek az ajtón. Anyu elázott. El is csúszott. És még a cipője is beleragadt a sárba.

Nedves, hideg arcomat puha puszlik borítják, nevetés és csacsogás emeli ki lelkem a sárból. Édesanyám sántikál elém, elregéli, hogyan telt a délután, majd veszi kosarát, kabátját. Nem kérdez, nem firtat, nem akarja tudni.

Nem akarom, hogy tudni akarja.

A zene egyetlen pillanat alatt helyez át térben és időben.

Johnny Cash bűg a hat húr felett. Ugrott a lejátszólista. Munkával próbálom eltávolítani a bénító emlékbetörést, sikertelenül. Kezem remeg a billentyűzeten, melléütök megint és megint. A gyomromban jeges kővé zsugorodott annak a napnak az emléke. Húsz éve elszívott cigaretta keseredik a nyelvemre, torkomat marja a múlt.

Mint egy végszóra zörren a zár, boldogságom fénye élénk szóval érkezik, villanyt kapcsol az előszobában. Eltolom magamtól a munkát, törekeny lepkeszárnyon repülök felé a sötét nappalin át. Fáradt, de szeme sarkában húzódó ráncaiból rám ragyog a mosolya. És csak mondja és mondja, és tele a szíve, és ahogy kiömlik belőle az a sok szó, csak nézem. Nézem, ahogy

mozog a szája, hallom, amit mond, de nem az számít, hanem az, ahogy mondja. A melegsége, a torkában megbúvó csendes, magabiztos nevetése. Az, ahogy épp hazaér hozzám, és én beengedem. Megtelik a szívem vele.

Kiolvad belőlem a zsibbadtság. A fájdalom visszasiul a múltba, ahol a helye van. Boldogságom két karja a menedék, ölelése a gyógyír, léte a jelenem, ereje a lényegem.

Otthonná épülünk egymásban.

NÉVJEGY

KOVÁCS R. ANDREA (1974, Budapest) író, szövegíró, Nagyváradon él. Ápolónőnek tanult, többszörös pályaelhagyó. 2008-ban kezdte lejegyezni saját történeteit. Sokat és sokfélét ír, két horror témájú novellája a 2011-ben megjelent *Pillantás a pokolba* című antológiában olvasható, az egyik a kötet címadója.

Damó István: *Trófea*